Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

18. februar 2016 *

»Appel — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — bekæmpelse af nuklear spredning — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran — indefrysning af en iransk banks pengemidler — begrundelsespligt — procedure for vedtagelse af retsakten — åbenbart urigtigt skøn«

I sag C-176/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 9. april 2013,

**Rådet for Den Europæiske Union** ved S. Boelaert og M. Bishop, som befuldmægtigede,

appellant,

støttet af:

**Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland** ved L. Christie og S. Behzadi-Spencer, som befuldmægtigede, bistået af barrister S. Lee,

de øvrige parter i appelsagen:

**Bank Mellat**, Teheran (Iran), ved M. Brindle, QC, barristers R. Blakeley og V. Zaiwalla og solicitors Z. Burbeza, P. Reddy, S. Zaiwalla og F. Zaiwalla,

sagsøger i første instans,

**Europa-Kommissionen** ved D. Gauci og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne D. Šváby, A Rosas (refererende dommer), E. Juhász og C. Vajda,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. september 2014,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. februar 2015,

afsagt følgende

## Dom

1 Rådet for Den Europæiske Union har ved sin appel nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 29. januar 2013, Bank Mellat mod Rådet (T-496/10, EU:T:2013:39, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten annullerede følgende, for så vidt som de vedrører Bank Mellat:

— del B, nr. 4), i bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39, og berigtigelse i EUT L 197, s. 19)

— del B, nr. 2), i bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 195, s. 25)

— afsnit I, del B, nr. 4), i bilaget til Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81)

— del B, nr. 4), i bilag VIII til Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1)

— Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 319, s. 71)

— Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 319, s. 11)

— afsnit I, del B, nr. 4), i bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1),

for så vidt som navnet på »Bank Mellat« er opført på listerne over de personer, enheder og organer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til disse retsakter (herefter samlet »de anfægtede retsakter«).

### Retsforskrifter og tvistens baggrund

2 Foranlediget af de talrige rapporter fra generaldirektøren for Den Internationale Atomenergiorganisation (herefter »IAEA«) og IAEA's Styrelsesråds resolutioner om Den Islamiske Republik Irans nukleare program vedtog De Forenede Nationers Sikkerhedsråd (herefter »Sikkerhedsrådet«) den 23. december 2006 resolution 1737 (2006), hvori punkt 12, sammenholdt med bilaget til resolutionen, opregner en række personer og enheder, der angiveligt er involveret i nuklear spredning, og hvis midler og økonomiske ressourcer derfor bør indefryses.

3 For at gennemføre resolution 1737 (2006) i EU vedtog Rådet den 27. februar 2007 fælles holdning 2007/140/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 61, s. 49).

4 Artikel 5, stk. 1, i fælles holdning 2007/140 foreskrev indefrysning af alle midler og økonomiske ressourcer for så vidt angår visse kategorier af personer og enheder, der opregnedes i litra a) og b) i denne bestemmelse. Artikel 5, stk. 1, litra a), omfattede således de personer og enheder, som er opført i bilaget til resolution 1737 (2006), samt de andre personer og enheder, som var udpeget af Sikkerhedsrådet eller af den komité, der er nedsat under Sikkerhedsrådet i overensstemmelse med artikel 18 i resolution 1737 (2006). Listen over disse personer og enheder fandtes i bilag I til fælles holdning 2007/140. Artikel 5, stk. 1, litra b), omhandlede de personer og enheder, der ikke er omfattet af dette bilag I, men som bl.a. er involveret i, har direkte tilknytning til eller yder støtte til Den Islamiske Republik Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter. Listen over disse personer og enheder fandtes i bilag II til nævnte fælles holdning.

5 For så vidt som Det Europæiske Fællesskabs kompetencer var berørt, blev resolution 1737 (2006) gennemført ved Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1), som blev vedtaget på grundlag af artikel 60 EF og 301 EF og under henvisning til fælles holdning 2007/140, hvis indhold denne forordnings indhold i det væsentlige svarer til, idet de samme navne på enheder og fysiske personer er opført i forordningens bilag IV vedrørende de personer, enheder og organer, som er udpeget af Sikkerhedsrådet eller sanktionskomitéen, og i nævnte forordnings bilag V vedrørende andre personer, enheder og organer end dem, der er omfattet af dette bilag IV.

6 Artikel 7, stk. 2, litra a), i forordning nr. 423/2007 havde følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag V, indefryses. Bilag V indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, der ikke er omfattet af bilag IV, og som i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b), i fælles holdning 2007/140/FUSP anses for:

a) at være involveret i, direkte associeret med eller støtte Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter […]«

7 Da Sikkerhedsrådet konstaterede, at Den Islamiske Republik Iran fortsatte med sin nukleare berigelsesaktivitet og ikke samarbejdede med IAEA, vedtog det den 3. marts 2008 resolution 1803 (2008). Det fremgik af denne resolutions punkt 10, at Sikkerhedsrådet:

»*Calls upon* all States to exercise vigilance over the activities of financial institutions in their territories with all banks domiciled in Iran, in particular with Bank Melli and Bank Saderat, and their branches and subsidiaries abroad, in order to avoid such activities contributing to proliferation of sensitive nuclear activities, or to the development of nuclear weapon delivery systems, as referred to in resolution 1737 (2006)«.

8 Ved resolution 1929 (2010) af 9. juni 2010 vedtog Sikkerhedsrådet strengere foranstaltninger og traf bl.a. beslutning om indefrysning af pengemidlerne hos forskellige finansielle enheder. I resolutionens punkt 21 opfordrer Sikkerhedsrådet bl.a. staterne »to prevent the provision of financial services, including insurance or re-insurance, or the transfer to, through, or from their territory, or to or by their nationals or entities organized under their laws (including branches abroad), or persons or financial institutions in their territory, of any financial or other assets or resources if they have information that provides reasonable grounds to believe that such services, assets or resources could contribute to Iran's proliferation-sensitive nuclear activities, or the development of nuclear weapon delivery systems, including by freezing any financial or other assets or resources on their territories or that hereafter come within their territories, or that are subject to their jurisdiction or that hereafter become subject to their jurisdiction, that are related to such programmes or activities and applying enhanced monitoring to prevent all such transactions in accordance with their national authorities and legislation«.

9 Bank Mellat er angivet i nr. 6) i bilag I til resolution 1929 (2010) under begrundelsen for opførelsen af First East Export Bank plc (herefter »FEE«) i dette bilag:

»[FEE] is owned or controlled by, or acts on behalf of, Bank Mellat. Over the last seven years, Bank Mellat has facilitated hundreds of millions of dollars in transactions for Iranian nuclear, missile, and defense entities.«

10 I en erklæring, der er knyttet som bilag til rådskonklusionerne af 17. juni 2010, understregede Det Europæiske Råd sin stadigt dybere bekymring over Irans nukleare program, hilste Sikkerhedsrådets vedtagelse af resolution 1929 (2010) velkommen, noterede sig IAEA's seneste rapport af 31. maj 2010 og bekendtgjorde vedtagelsen af nye restriktive foranstaltninger, der bl.a. skulle fokusere på finanssektoren.

11 Ved afgørelse 2010/413, som blev vedtaget den 26. juli 2010, gennemførte Rådet den nævnte erklæring ved at ophæve fælles holdning 2007/140 og ved at vedtage yderligere restriktive foranstaltninger i forhold hertil. I 17.-20. betragtning til afgørelse 2010/413, der vedrører finansvirksomhed, henvises der til Sikkerhedsrådets beslutninger i resolution 1929 (2010) og til Det Europæiske Råds erklæring af 17. juni 2010. Kapitel 2 i afgørelse 2010/413 vedrører finanssektoren. Afgørelsens artikel 10, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne for at hindre levering af finansielle tjenesteydelser eller overførsel af finansielle eller andre aktiver eller ressourcer, som kunne bidrage til Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller udviklingen af fremføringsmidler til kernevåben, til, gennem eller fra medlemsstaternes områder eller til eller fra statsborgere i medlemsstaterne eller enheder etableret i henhold til deres lovgivning (herunder filialer i udlandet) eller personer eller finansielle institutioner på medlemsstaternes områder, fører øget kontrol med alle de aktiviteter, der udøves af finansielle institutioner under deres jurisdiktion i forbindelse med banker hjemmehørende i Iran, filialerne, datterselskaberne eller de enheder, der kontrolleres af disse.

12 Artikel 20, stk. 1, i afgørelse 2010/413 foreskriver indefrysning af midler tilhørende flere kategorier af personer og enheder. Litra a) i denne artikel 20, stk. 1, omhandler de af Sikkerhedsrådet udpegede personer og enheder, som er opført i bilag I til afgørelsen. Litra b) i nævnte artikel 20, stk. 1, vedrører de »personer og enheder, der ikke er omfattet af bilag I, men som er involveret i, har direkte tilknytning til eller yder støtte til Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller til udvikling af fremføringsmidler til kernevåben, herunder også ved at være involveret i indkøb af forbudte produkter, materiel, udstyr, varer og teknologi, eller personer eller enheder, der handler på deres vegne eller efter deres anvisninger, eller enheder, der ejes eller kontrolleres af dem, herunder ved hjælp af ulovlige midler, eller personer og enheder, der har bistået udpegede personer eller enheder med at unddrage sig eller overtræde bestemmelserne i UNSCR 1737 (2006), UNSCR 1747 (2007), UNSCR 1803 (2008) og UNSCR 1929 (2010) eller i denne afgørelse samt andre højtstående medlemmer af og enheder i [Islamic Revolutionary Guards Corps] og [Islamic Republic of Iran Shipping Lines] og enheder, der ejes eller kontrolleres af dem, eller som handler på deres vegne, som opført på listen i bilag II«.

13 Flere finansielle enheder eller koncerner bestående af sådanne enheder er angivet i bilag II til afgørelse 2010/413. Bank Mellat er opført i afsnit I, del B, nr. 4). Følgende begrundelse er angivet:

»Bank Mellat er en statsejet iransk bank. Bank Mellat indgår […] i et adfærdsmønster, der støtter og fremmer Irans atomprogram og program for ballistiske missiler. Den har leveret bankydelser til enheder, der er opført på FN's og [EU's] lister, eller enheder, der handler på disses vegne eller efter deres anvisning, eller til enheder, der ejes eller kontrolleres af dem. Den er moderbank for [FEE], som er omfattet af [Sikkerhedsrådets resolution] 1929.«

14 Ved gennemførelsesforordning nr. 668/2010, vedtaget den 26. juli 2010 til gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007, blev navnet på Bank Mellat, der nævnes i nr. 2) i afsnit I, del B, i bilaget til denne gennemførelsesforordning, føjet til den liste over juridiske personer, enheder og organer, der er anført i tabel I i bilag V til forordning nr. 423/2007.

15 Begrundelsen for opførelsen af Bank Mellat på den nævnte liste er næsten identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413.

16 Ved skrivelse af 27. juli 2010 underrettede Rådet Bank Mellat om opførelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag V til forordning nr. 423/2007.

17 Ved skrivelse af 16. og 24. august 2010 og af 2. og 9. september 2010 anmodede Bank Mellat Rådet om at meddele den de forhold, hvorpå det havde baseret sig for at vedtage de over for banken restriktive foranstaltninger.

18 Som svar på sagsøgeren i første instans' anmodninger om aktindsigt tilsendte Rådet ved skrivelse af 13. september 2010 banken kopierne af to forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger fremsat af medlemsstater. Rådet gav ligeledes sagsøgeren i første instans en frist til den 25. september 2010 til at fremsætte sine bemærkninger vedrørende vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for banken.

19 Bilag II til afgørelse 2010/413 blev revideret og omskrevet ved afgørelse 2010/644, der blev vedtaget den 25. oktober 2010. I anden betragtning til denne afgørelse har Rådet anført, at det har taget hensyn til de bemærkninger, som de berørte personer har fremsat for Rådet.

20 Navnet på Bank Mellat er gengivet under nr. 4) på den liste over enheder, der er opført i tabel I i bilag II til afgørelse 2010/413, som den fremgår af afgørelse 2010/644. Det fremgår ikke længere af begrundelsen, at der er tale om en statsejet iransk bank, men derudover er den identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413.

21 Forordning nr. 423/2007 blev ophævet og erstattet ved forordning (EU) nr. 961/2010, der blev vedtaget den 25. oktober 2010. Forordningens artikel 16, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører eller ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag VIII, indefryses. Bilag VIII indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, […] som i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, litra b), i [afgørelse 2010/413] anses for:

a) at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller Irans udvikling af fremføringssystemer til kernevåben, herunder ved at være involveret i køb af forbudte varer og forbudt teknologi, eller at være ejet eller kontrolleret af sådanne personer, enheder eller organer, herunder ved ulovlige midler, eller at handle på deres vegne eller efter deres instruks

b) at være en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ, som har bistået personer, enheder eller organer, der er opført på listen, med at omgå eller bryde bestemmelserne i denne forordning, i [afgørelse 2010/413] eller UNSCR 1737 (2006), UNSCR 1747 (2007), UNSCR 1803 (2008) og UNSCR 1929 (2010)

[…]«

22 Rådet opførte navnet på Bank Mellat under nr. 4) på den liste over juridiske personer, enheder og organer, der er opført i bilag VIII, del B, i forordning nr. 961/2010. Begrundelsen for denne opførelse er næsten identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413, som den fremgår af afgørelse 2010/644.

23 Som bilag til den duplik, der blev indgivet i forbindelse med det annullationssøgsmål, som gav anledning til den appellerede dom, fremsendte Rådet den 31. maj 2011 Bank Mellat et dokument fra Rådet, der var dateret den 27. maj 2011, og som indeholdt uddraget af et tredje forslag til opførelse af Bank Mellat på listen over de enheder, der var omfattet af restriktive foranstaltninger (herefter »det tredje forslag«).

24 Efter at have foretaget en fornyet gennemgang besluttede Rådet den 1. december 2011 at opretholde Bank Mellat på listen i afgørelse 2010/413 ved afgørelse 2011/783 og på listen i forordning nr. 961/2010 ved gennemførelsesforordning nr. 1245/2011.

25 Rådet vedtog under henvisning til Det Europæiske Råds konklusioner af 9. december 2011 nye foranstaltninger ved afgørelse 2012/35/FUSP af 23. januar 2012 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 19, s. 22).

26 Den 23. marts 2012 vedtog Rådet ligeledes nye foranstaltninger ved forordning nr. 267/2012, der ophæver og erstatter forordning nr. 961/2010. Indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer er fastsat i artikel 23 i forordning nr. 267/2012. Artikel 23, stk. 2, havde da følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag IX, indefryses. Bilag IX indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, som i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, litra b) og c), i [afgørelse 2010/413] anses for:

a) at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller Irans udvikling af fremføringssystemer til kernevåben, herunder ved at være involveret i køb af forbudte varer og forbudt teknologi, eller at være ejet eller kontrolleret af sådanne personer, enheder eller organer, herunder ved ulovlige midler, eller at handle på deres vegne eller efter deres instruks

b) at være en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ, som har bistået personer, enheder eller organer, der er opført på listen, med at omgå eller bryde bestemmelserne i denne forordning, i [afgørelse 2010/413] eller i UNSCR 1737 (2006), UNSCR 1747 (2007), UNSCR 1803 (2008) og UNSCR 1929 (2010)

[…]

d) at være andre personer, enheder eller organer, som yder støtte, herunder materiel, logistisk eller økonomisk støtte til Irans regering, samt personer og enheder med tilknytning til dem

[…]«

27 Bank Mellat er opført under afsnit I, tabel B, nr. 4), i bilag IX til forordning nr. 267/2012. Begrundelsen for denne opførelse er næsten identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413, som den fremgår af afgørelse 2010/644.

## Sagen for Retten og den appellerede dom

28 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. oktober 2010 anlagde Bank Mellat sag med påstand om annullation af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010. Efterfølgende udvidede banken sin påstand, således at den også nedlagde påstand om annullation af afgørelse 2010/644, forordning nr. 961/2010, afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012, for så vidt som disse retsakter vedrører den.

29 Indledningsvis forkastede Retten såvel Rådets som Kommissionens argumentation, hvorefter Bank Mellat ikke var berettiget til at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder.

30 Retten behandlede derefter Bank Mellats søgsmål. Banken havde anført tre anbringender. Det første anbringende vedrørte en tilsidesættelse af begrundelsespligten og af bankens ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse. Det andet anbringende vedrørte et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for banken. Det tredje anbringende vedrørte en tilsidesættelse af bankens ejendomsret og af proportionalitetsprincippet.

31 Inden for rammerne af det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten og af Bank Mellats ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse behandlede Retten hver enkelt af disse grunde, der vedrørte Bank Mellat, og som var angivet i de anfægtede retsakter og i forslagene til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger. Retten fastslog, at Rådet havde tilsidesat begrundelsespligten for så vidt angår visse af grundene, idet disse ikke var præcise nok. På grund af denne manglende præcision var Bank Mellats ret til en effektiv domstolsbeskyttelse ligeledes blevet tilsidesat for så vidt angår disse grunde. Denne ret blev desuden tilsidesat for så vidt angår afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, eftersom det tredje forslag til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger blev fremsendt for sent. Endelig fandt Retten, at undersøgelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 var behæftet med en mangel, for så vidt som sagsakterne ikke indeholdt nogen holdepunkter for at antage, at Rådet havde undersøgt relevansen og rigtigheden af de forhold, der vedrører Bank Mellat. Følgelig tiltrådte Retten det første anbringende for så vidt angår afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010.

32 Retten behandlede derefter det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat. Denne behandling vedrørte de grunde, der var blevet anset for tilstrækkeligt præcise, og som ikke udgjorde en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Da ingen af disse grunde, som Rådet havde påberåbt sig over for sagsøgeren i første instans, begrundede vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for denne, tiltrådte Retten det andet anbringende og annullerede de anfægtede retsakter, for så vidt som de vedrører sagsøgeren i første instans, uden at det var fornødent at undersøge det tredje anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

## Parternes påstande

33 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Der træffes endelig afgørelse om tvisten, og Rådet frifindes i det søgsmål, som Bank Mellat har anlagt til prøvelse af de anfægtede retsakter.

— Bank Mellat tilpligtes at betale de omkostninger, som Rådet har afholdt såvel i første instans som i forbindelse med den foreliggende appelsag.

34 Bank Mellat har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

35 Kommissionen har fuldt ud støttet de påstande, som Rådet har nedlagt i sin appel.

36 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har nedlagt påstand om at give medhold i appellen, ophæve den appellerede dom og forkaste det søgsmål, som Bank Mellat har anlagt til prøvelse af de anfægtede retsakter.

## Om appellen

### *Om formalitetsindsigelsen*

#### Parternes argumenter

37 Bank Mellat har gjort gældende, at appellen er blevet iværksat for sent. Banken har gjort gældende, at de afstandsfrister, der er fastsat i Domstolens procesreglement, ikke finder anvendelse, idet Rådet ikke er beliggende fjernt fra Domstolen, eftersom det kommunikerer med denne ad elektronisk vej.

38 Rådet har henvist til procesreglementets artikel 51, hvorefter afstandsfristerne er faste.

#### Domstolens bemærkninger

39 Således som generaladvokaten har fremhævet i punkt 32 og 33 i forslaget til afgørelse, har fristerne i procesreglementets artikel 51 – selv om den ordlyd, der anvendes til at angive disse frister, henviser til, at formålet med fristerne var at kompensere for den tid, som posttjenesterne skulle bruge i forhold til afstanden fra Domstolen – siden ændringerne til Domstolens procesreglement af 28. november 2000 (EFT L 322, s. 1) været faste (jf. i denne retning dom Gbagbo m.fl., C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 63).

40 Det følger heraf, at procesreglementets artikel 51 fandt anvendelse i den foreliggende sag, selv om Rådet kommunikerede med Domstolen ad elektronisk vej. Følgelig er appellen blevet iværksat inden for den fastsatte frist, og formalitetsindsigelsen skal forkastes.

### *Om realiteten*

41 Rådet har gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med flere retlige fejl.

#### Om formalitetsindsigelsen for så vidt angår de anbringender, der vedrører tilsidesættelsen af de grundlæggende rettigheder

##### – Den appellerede dom

42 I den appellerede doms præmis 46 forkastede Retten såvel Rådets som Kommissionens argument, hvorefter Bank Mellat ikke var berettiget til at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder. Retten fastslog i den nævnte doms præmis 41, at EU-retten ikke indeholder nogen bestemmelse, der forhindrer juridiske personer, der er statsorganer i tredjelande, i til egen fordel at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder, og i den nævnte doms præmis 42, at Rådet og Kommissionen i øvrigt under alle omstændigheder ikke havde fremført forhold, der godtgjorde, at sagsøgeren i første instans faktisk var et iransk statsorgan.

– Parternes argumenter

43 Rådet har indledningsvis kritiseret den appellerede doms præmis 35-41. Rådet er af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at selv om det godtgøres, at Bank Mellat er et iransk statsorgan, kan banken til egen fordel påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder, for Unionens retsinstanser.

44 Rådet anfører som argument artikel 34 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), der udelukker, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol behandler sager indgivet af statslige organisationer og tilsvarende enheder, og andre tilsvarende bestemmelser, såsom artikel 44 i den amerikanske menneskerettighedskonvention af 22. november 1969. Ratio legis er den omstændighed, at en stat ikke kan nyde grundlæggende rettigheder. Selv om EU-traktaterne og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ikke indeholder bestemmelser, der er analoge med EMRK's artikel 34, gælder det samme princip.

45 Rådet er af den opfattelse, at Retten ligeledes begik en retlig fejl, da den fandt, at der ikke forelå noget forhold, som kunne godtgøre, at Bank Mellat faktisk er en statslig organisation. I denne henseende har Rådet henvist til:

— Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, hvorefter hver enkelt faktisk og retlig omstændighed skal undersøges nøje for at afgøre, om en enhed er en organisation eller en statslig eller ikke-statslig enhed

— De Forenede Nationers Internationale Lovkommissions forarbejder, og navnlig kommentarerne til artikel 2, stk. 1, litra b), i De Forenede Nationers konvention om staters og deres ejendoms retslige immunitet, vedtaget den 2. december 2004, hvorefter begrebet »agencies or instrumentalities of the State or other entities« kan omfatte statslige virksomheder og de andre af staten oprettede enheder, som foretager handelstransaktioner, og

— Domstolens praksis på støtteområdet (dom Frankrig mod Kommissionen, C-482/99, EU:C:2002:294, præmis 55).

46 Det var derfor med urette, at Retten fastslog, at som følge af den omstændighed, at Bank Mellat udøver kommercielle aktiviteter, der er underkastet den almindelige ret, kan disse ikke anses for »offentlig tjeneste«, selv om de er nødvendige for, at en stats økonomi fungerer. Retten tog heller ikke behørigt hensyn til den indflydelse, som den iranske stat udøver på Bank Mellat, selv om denne stat ejer en andel på 20% i banken, og resten af ejerskabet er spredt.

47 Bank Mellat har bestridt Rådets argumenter.

– Domstolens bemærkninger

48 Det bemærkes, at det af Bank Mellat anlagte søgsmål er omfattet af artikel 275, stk. 2, TEUF (dom Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 50).

49 Bank Mellat har anført anbringender, der vedrører en tilsidesættelse af bankens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. Sådanne rettigheder kan påberåbes af enhver fysisk person og enhver enhed, der anlægger sag ved Unionens retsinstanser.

50 Det samme gælder de anbringender, der vedrører en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, såsom anbringendet om en tilsidesættelse af pligten til at begrunde en retsakt.

51 Hvad angår anbringender vedrørende et åbenbart urigtigt skøn eller en tilsidesættelse af det almindelige proportionalitetsprincip bemærkes, at muligheden for, at en statslig enhed kan påberåbe sig dem, er et spørgsmål, der vedrører tvistens realitet (dom Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 51).

52 Henset til disse omstændigheder skal Rådets anbringende forkastes, uden at det er fornødent at behandle argumentet om, at Retten begik en fejl, da den fastslog, at det ikke var godtgjort, at Bank Mellat var en statslig enhed, idet dette argument ikke er relevant.

Om begrundelsespligten, retten til forsvar, retten til en effektiv domstolsprøvelse og aktindsigten

– Den appellerede dom

53 I den appellerede doms præmis 49-51 henviste Retten til retspraksis vedrørende den i artikel 296, stk. 2, TEUF fastsatte pligt til at begrunde retsakterne. I den nævnte doms præmis 52-55 henviste Retten til retspraksis vedrørende retten til forsvar og forpligtelsen til at meddele de forhold, der lægges den berørte enhed til last, således at denne i tilstrækkelig grad gives mulighed for at give sin mening til kende vedrørende disse forhold.

54 I den appellerede doms præmis 63 og 64 fastslog Retten, at der med henblik på at vurdere, om begrundelsespligten og forpligtelsen til at meddele Bank Mellat de forhold, der lægges denne til last, er overholdt, foruden de i de anfægtede retsakter indeholdte grunde også skal tages hensyn til to forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som Rådet meddelte sagsøgeren i første instans ved skrivelse af 13. september 2013, og til det tredje forslag, som Rådet vedlagde som bilag til sin duplik, der blev indgivet den 31. maj 2011. Ifølge Retten blev disse forslag forelagt for medlemsstaternes delegationer i forbindelse med vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i første instans, og de udgør følgelig forhold, hvorpå disse foranstaltninger er baseret.

55 I den appellerede doms præmis 65 fastslog Retten følgende:

»[…] [D]et [er] korrekt, at det tredje forslag blev meddelt sagsøgeren [i første instans] såvel efter sagsanlægget som efter den påstandstilpasning, der blev foretaget som følge af vedtagelsen af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010. Forslaget kan derfor ikke på gyldig vis supplere begrundelsen for afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010. Der kan imidlertid tages hensyn til det i forbindelse med bedømmelsen af lovligheden af de efterfølgende akter, nemlig afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012.«

56 I den appellerede doms præmis 66-76 behandlede Retten hver enkelt af de grunde, som var angivet i de anfægtede retsakter og i forslagene til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger. Præmis 66-69 har følgende ordlyd:

»66 De anfægtede retsakter indeholder følgende fire grunde, der vedrører sagsøgeren [i første instans]:

— I henhold til afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 er sagsøgeren [i første instans] en statsejet bank (herefter »den første grund«).

— Sagsøgeren [i første instans] indgår fortsat i et adfærdsmønster, der støtter og fremmer Irans atomprogram og program for ballistiske missiler (herefter »den anden grund«).

— Sagsøgeren [i første instans] har leveret bankydelser til enheder, der er opført på FN's og [EU's] lister, til enheder, der handler på disses vegne eller efter deres anvisning, eller til enheder, der ejes eller kontrolleres af dem (herefter »den tredje grund«).

— Sagsøgeren [i første instans] er moderbank for [FEE], som er omfattet af […] resolution 1929 (2010) (herefter »den fjerde grund«).

67 Det første af de to forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som blev fremsendt den 13. september 2010, indeholder til dels den anden grund, der blev anført i de anfægtede retsakter. Det tilføjer følgende grunde:

— Sagsøgeren [i første instans] leverer bankydelser til [AEOI] og Novin Energy Company (herefter »Novin«), der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, som er truffet af [Sikkerhedsrådet] (herefter »den femte grund«).

— Sagsøgeren [i første instans] forvalter konti for højtstående ansvarlige i Aerospace Industries Organisation og for en iransk ansvarlig for indkøb (herefter »den sjette grund«).

68 Det andet forslag, som blev fremsendt den 13. september 2010, indeholder i det væsentlige begrundelsen for de anfægtede retsakter. Det tilføjer en enkelt grund, hvorefter sagsøgeren [i første instans] i hvert fald siden 2003 har fremmet flytningen af millioner af dollars til det iranske atomprogram (herefter »den syvende grund«).

69 Det som bilag til duplikken vedhæftede tredje forslag til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger indeholder ingen supplerende omstændigheder i forhold til de anfægtede retsakter og de to forslag, som blev fremsendt den 13. september 2010.«

57 I præmis 77 fastslog Retten, at Rådet har tilsidesat begrundelsespligten og forpligtelsen til at meddele sagsøgeren i første instans de forhold, der lægges banken til last, for så vidt angår den anden, den tredje, den sjette og den syvende grund, idet disse ikke var tilstrækkeligt præcise, men at denne pligt og denne forpligtelse er blevet overholdt for så vidt angår de øvrige grunde.

58 Hvad angår aktindsigten bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 81, at det ikke fremgik af sagsakterne, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af de anfægtede retsakter skulle have støttet sig på andre forhold end de tre forslag til restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat, som blev fremsat af medlemsstaterne. Retten fastslog imidlertid i den nævnte doms præmis 82, at det tredje forslag kun blev fremsendt til sagsøgeren i første instans som bilag til Rådets duplik, dvs. efter udløbet af den frist, som Rådet havde fastsat for sagsøgeren i første instans til at fremlægge sine bemærkninger som følge af vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, efter sagsanlægget og efter vedtagelsen af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010.

59 I den nævnte doms præmis 84 forkastede Retten Rådets argument, hvorefter Rådet havde fremsendt dette forslag, så snart det havde fået tilladelse dertil af den medlemsstat, hvorfra forslaget hidrørte. Retten fastslog, at når Rådet påtænker at støtte sig på oplysninger, der er fremsat af en medlemsstat, for at vedtage restriktive foranstaltninger over for en enhed, er det forpligtet til inden vedtagelsen af nævnte foranstaltninger at sikre sig, at de pågældende oplysninger kan meddeles den berørte enhed rettidigt, således at vedkommende kan give sin mening til kende. I samme doms præmis 85 fastslog Retten, at Rådet i strid med retten til forsvar ikke havde givet adgang til denne oplysning i sagsakterne rettidigt.

60 I forbindelse med afgørelsen om, hvorvidt sagsøgeren i første instans havde haft mulighed for at give sin mening til kende, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 89, at sagsøgeren i første instans har haft lejlighed til at give sin mening til kende, undtagen for så vidt angår dels den anden, den tredje, den sjette og den syvende grund, der er blevet anført af Rådet, og som var alt for vage, dels det forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, der blev fremsendt som bilag til Rådets duplik, for så vidt som sagsøgeren ikke var i besiddelse af dem på tidspunktet for fremsættelse af bemærkningerne.

61 I den appellerede doms præmis 90 fastslog Retten, at det fremgik af Rådets skrivelser, at det havde taget hensyn til bemærkningerne fra sagsøgeren i første instans. I den nævnte doms præmis 91 bemærkede Retten bl.a., at Rådet havde rettet den angivelse, hvorefter sagsøgeren i første instans var en statsejet bank, og hvis rigtighed sidstnævnte har bestridt.

62 I den appellerede doms præmis 96 fastslog Retten, at sagsøgeren i første instans' ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er blevet tilsidesat, henset til den manglende præcision i den anden, den tredje, den sjette og den syvende grund og til den sene fremsendelse af det ene af forslagene til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger. Derimod er denne ret ikke blevet tilsidesat for så vidt angår den første, den fjerde og den femte grund, som Rådet har gjort gældende.

– Parternes argumenter

63 Under overskriften »Begrundelsespligt« har Rådet for det første anført, at Retten begik en retlig fejl, idet den bedømte hver af grundene enkeltvis i stedet for at behandle dem samlet. Disse grunde er tydeligvis forbundet. Navnlig udgør den tredje grund en mere præcis beskrivelse af den adfærd, der er anført i den anden grund. Det var desuden med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 73 fastslog, at disse to sidstnævnte grunde »[ikke] præciserer den [foreholdte] adfærd«. Selv om den tredje grund ikke indeholdt navnet på de enheder, der er opført på FN's og EU's lister, og som Bank Mellat leverer bankydelser til, kunne banken have sammenholdt de nævnte enheder med sine kundefortegnelser og bestridt den nævnte grund, såfremt ingen af bankens kunder havde været opført på FN's og EU's lister.

64 Hvad angår den sjette grund, der fremgår af en medlemsstats forslag til opførelse, og hvorefter Bank Mellat forvalter konti for højtstående ansvarlige i Aerospace Industries Organisation og for en iransk ansvarlig for indkøb, er Rådet af den opfattelse, at det var med urette, at Retten fastslog, at den ikke var tilstrækkeligt detaljeret. Eftersom oplysningerne om en banks kunder indeholder navnet på deres arbejdsgiver, kunne Bank Mellat nemlig have kontrolleret, om en af bankens kunder var ansat i denne organisation eller var den ansvarlige for indkøb. Denne grund opfyldte derfor de krav, der er fastsat i retspraksis, for så vidt som den gav tilstrækkelige oplysninger til at afgøre, om de anfægtede retsakter var begrundede.

65 Kommissionen har gjort gældende, at Rettens standpunkt i den appellerede doms præmis 77, hvorefter annullationssøgsmålet er begrundet for så vidt angår visse af grundene, men ikke for så vidt angår andre grunde, ikke kan tiltrædes. Hvad angår hver grund særskilt kan Rådet ikke anses for at have tilsidesat begrundelsespligten og meddelelsesforpligtelsen i forhold til sagsøgeren i første instans.

66 I sit interventionsindlæg har Det Forenede Kongerige ligeledes bestridt Rettens konklusion, hvorefter den anden grund er alt for vag, selv om denne grund skal sammenholdes med de efterfølgende grunde.

67 Under overskriften »Aktindsigten« har Rådet for det andet bestridt Rettens afgørelse i den appellerede doms præmis 63, hvorefter »der med henblik på at vurdere, om begrundelsespligten og forpligtelsen til at meddele den berørte enhed de forhold, der lægges denne til last, er overholdt, foruden de i de anfægtede retsakter indeholdte grunde også skal tages hensyn til de tre forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som Rådet har meddelt sagsøgeren [i første instans]«.

68 Rådet har gjort gældende, at Retten foretog en urigtig anvendelse af den praksis, som den anførte i den appellerede doms præmis 54, og som blev fastsat i forbindelse med de første sager om terrorisme, hvor der ikke blev angivet nogen grund til at begrunde en opførelse på en liste over personer, enheder og organer omfattet af restriktive foranstaltninger, og hvor begreberne »grunde« og »forhold« på denne

baggrund var indbyrdes udskiftelige. I den foreliggende sag indeholdt retsakterne grunde, hvorfor intet begrundede, at forslagene til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, hvilke under alle omstændigheder ikke bidrog med nogen merværdi, skulle fremsendes.

69 Hvad angår de forhold, der ikke fremgik af Rådets begrundelse, skal disse heller ikke fremsendes særskilt, eftersom det ikke uden videre kan antages, at Rådet har anvendt dem som grunde og beviser. Rådet er af den opfattelse, at Retten skulle have anvendt den praksis, hvortil den henviste i den appellerede doms præmis 55, og hvorefter det, når grundene er tilstrækkeligt præcise, kun er efter anmodning herom fra den interesserede part, at Rådet har pligt til at give adgang til alle administrative dokumenter, som ikke er fortrolige, og som vedrører den omhandlede foranstaltning (dom Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 97).

70 Det Forenede Kongerige har under henvisning til præmis 111 i dom Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518) gjort gældende, at det for så vidt angår listerne over de enheder, som er omfattet af restriktive foranstaltninger, alene er Rådets begrundelse for opførelse på sådanne lister, der skal offentliggøres, og ikke forslagene til opførelse af de pågældende enheder.

71 Bank Mellat har tilsluttet sig Rettens argumentation. Banken har gjort gældende, at den anden og den anden tredje grund ikke er tilstrækkeligt præcise, selv hvis de behandles samlet, idet den tredje grund, der angiveligt er mere specifik, med rette er blevet anset for at være »alt for vag[…]«. Hvad angår den sjette grund har Bank Mellat gjort gældende, at Rådet ikke har fremlagt noget bevis for den påstand, hvorefter bankernes kundefortegnelser indeholder navnet på disse kunders arbejdsgiver. Hvad angår den syvende grund har Rådet ikke forsvaret den i forbindelse med appellen.

72 Bank Mellat har gjort gældende, at Rådet var forpligtet til at fremsende forslagene til opførelse på de nævnte lister på selve datoen for denne opførelse eller kort herefter, for så vidt som der var tale om de eneste forhold i sagsakterne. Hvad angår Rådets erklæring om, at det ikke tjente noget formål for Bank Mellat at få adgang til disse forslag til opførelse, har Bank Mellat svaret, at det ikke tilkommer Rådet at bedømme, hvilke oplysninger i sagsakterne der kan være relevante for en sagsøger. Det ville stride mod retten til forsvar, hvis det var tilladt for Rådet at foretage et valg med hensyn til de forhold i sagsakterne, der skulle angives.

73 Bank Mellat har bestridt det argument, hvorefter retspraksis fra dom Bank Melli Iran mod Rådet (T-390/08, EU:T:2009:401) skulle have været anvendt i den foreliggende sag, for så vidt som banken ikke rådede over oplysninger, der var tilstrækkeligt præcise til, at den kunne give sin mening til kende vedrørende de forhold, som den er blevet lagt til last. Bank Mellat har anført, at såvel Retten som Rådet støttede sig på den omstændighed, at forslagene til opførelse på lister over enheder omfattet af restriktive foranstaltninger udgjorde beviser, selv om dette ikke var tilfældet.

– Domstolens bemærkninger

74 Ifølge fast retspraksis har forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt, der er en nødvendig følge af princippet om retten til forsvar, for det første til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed (jf. dom Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

75 Den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater

samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis). En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (dom Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 71).

76 Hvad angår restriktive foranstaltninger indebærer begrundelsespligten i artikel 296 TEUF – uden at gå så langt som til at skulle svare detaljeret på den berørte persons bemærkninger – under alle omstændigheder, herunder når begrundelsen for en EU-retsakt svarer til en af en international instans afgivet begrundelse, at denne begrundelse skal indeholde de individuelle, specifikke og konkrete grunde til, at de kompetente myndigheder anser den berørte person for at skulle være omfattet af sådanne foranstaltninger. Unionens retsinstanser skal derfor bl.a. prøve, om den afgivne begrundelse er tilstrækkeligt præcis og konkret (jf. i denne retning dom Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 116 og 118).

77 I det foreliggende tilfælde begik Retten ingen retlig fejl under behandlingen af den anden og den tredje grund, idet Rådet ikke havde gjort gældende over for Retten, at disse grunde skulle sammenholdes.

78 Selv hvis det antages, således som Rådet har gjort gældende, at den nævnte tredje grund skulle have været forstået således, at den uddyber den adfærd, der blev foreholdt i den anden grund, gør en sammenholdt læsning af de nævnte grunde det under alle omstændigheder ikke muligt for Bank Mellat konkret at vide, hvilke bankydelser denne har leveret til hvilke enheder, »der er opført på FN's og [EU's] lister«, eller som »handler på vegne af eller efter anvisning fra disse opførte enheder, eller som tilhører enheder, der ejes eller kontrolleres af dem«. På denne baggrund kan Retten ikke foreholdes at have fastslået i den appellerede doms præmis 73, at den anden og den tredje grund til opførelse på de nævnte lister er alt for vage.

79 Det er ligeledes med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 76 anså den sjette grund for ikke at være tilstrækkeligt præcis, idet den ikke indeholder nogen præciseringer om de personer, hvis konti Bank Mellat forvaltede.

80 I modsætning til det, som Rådet har gjort gældende i sin appel, tilkom det ikke Bank Mellat i forbindelse med proceduren for vedtagelse af foranstaltninger om indefrysning af midler, med henblik på sit forsvar, at sammenligne sine kundefortegnelser med listerne over de enheder, der er opført på FN's og EU's lister, eller at kontrollere, om en af dens kunder var ansat i Aerospace Industries Organisation.

81 Et sådant standpunkt ville være i strid med den i denne doms præmis 76 anførte retspraksis, der opstiller et krav om, at retsaktens begrundelse skal indeholde de individuelle, specifikke og konkrete grunde til, at de kompetente myndigheder anser den berørte person for at skulle være omfattet af restriktive foranstaltninger.

82 Hvad endelig angår aktindsigten var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 84, 85 og 105 fastslog, at Rådet var forpligtet til inden vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger at sikre sig, at de oplysninger, som var blevet lagt Bank Mellat til last, kunne meddeles banken rettidigt, således at denne kunne give sin mening til kende, og at den for sene fremsendelse af det tredje forslag, der var vedlagt som bilag til Rådets duplik, udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgeren i første instans' ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse og derved havde en indflydelse på lovligheden af afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, for så vidt som disse retsakter vedrørte Bank Mellat.

Om de mangler, som Rådets undersøgelse er behæftet med

– Den appellerede dom

83 Stadig inden for rammerne af anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse sammenfattede Retten et argument fra Bank Mellat på følgende måde:

»97 Sagsøgeren [i første instans] har gjort gældende, at Rådet ikke har foretaget en reel undersøgelse af omstændighederne i den foreliggende sag, men at det har begrænset sig til at vedtage de af medlemsstaterne fremsatte forslag. Denne mangel har ifølge sagsøgeren [i første instans] haft indflydelse på såvel den undersøgelse, der er foretaget forud for vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren [i første instans], som den periodiske fornyede gennemgang af de samme foranstaltninger.«

84 Retten fastslog følgende:

»101
I den foreliggende sag indeholder sagsakterne for det første ingen holdepunkter for at antage, at Rådet har undersøgt relevansen og rigtigheden af de forhold, der omfatter sagsøgeren [i første instans], og som er fremsat for Rådet inden vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010. Derimod tyder den i disse retsakter indeholdte fejlagtige angivelse, hvorefter sagsøgeren [i første instans] er en statsejet bank, og hvis urigtighed ikke bestrides af Rådet, på, at der ikke er foretaget nogen undersøgelse heraf.

102 For det andet fremgår det af præmis 90-92 ovenfor, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af de efterfølgende anfægtede retsakter har foretaget en fornyet gennemgang af sagens omstændigheder i lyset af [sagsøgeren i første instans'] bemærkninger, for så vidt som det har slettet angivelsen om, at sagsøgeren [i første instans] er en statsejet bank, og har udtalt sig om dets argumentation vedrørende de finansielle ydelser, som er leveret til enheder, der deltager i nuklear spredning.

[…]

104 På denne baggrund skal [sagsøgeren i første instans'] argumenter vedrørende de mangler, som har haft indflydelse på den af Rådet foretagne undersøgelse, tiltrædes for så vidt angår afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, og i øvrigt afvises.«

85 I den appellerede doms præmis 106 fastslog Retten, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke har overholdt sin forpligtelse til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation i forhold til sagsøgeren i første instans, som er blevet fremlagt for det, hvorved de nævnte retsakter er blevet behæftet med ulovlighed.

– Parternes argumenter

86 Rådet er af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 100 og 101 opstillede et krav om, at der i sagsakterne skal foreligge holdepunkter, der godtgør, at Rådet har undersøgt de forhold, som er blevet fremlagt for det. Rådet har gjort gældende, at det ikke er muligt at fastlægge de holdepunkter, der skal fremlægges for at godtgøre, at Rådets medlemmer har foretaget denne undersøgelse, og at visse forhold desuden hidrørte fra fortrolige kilder, hvortil ikke alle medlemmer af Rådet har adgang.

87 Bank Mellat har gjort gældende, at det retlige princip, hvorefter Rådet skal undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og beviser, som fremlægges for det, ikke er bestridt. Banken er af den opfattelse, at Retten til støtte for sin konklusion om, at Rådet ikke havde foretaget en passende kontrol, havde ret til at fremhæve, at der ikke forelå noget bevis for den omstændighed, at Rådet havde foretaget denne. Bank Mellat har desuden anført, at Rådet har erkendt, at det ikke har foretaget nogen kontrol af påstandene i de for Rådet fremsatte forslag vedrørende udpegelsen af Bank Mellat som en enhed omfattet af restriktive foranstaltninger, netop fordi det ikke havde adgang til de underliggende beviser, der ansås for fortrolige.

– Domstolens bemærkninger

88 Det fremgår af den appellerede dom, at Bank Mellat ved vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 blev opført på listerne over de enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, alene på grundlag af forslag til opførelse fremsat af medlemsstaterne. Retten har imidlertid ikke godtgjort, hvordan dette forhold kan udgøre en af de annullationsgrunde, der er omhandlet i artikel 263 TEUF.

89 Således som generaladvokaten har anført i punkt 95 i forslaget til afgørelse, fremgår det ikke, at undersøgelsen af relevansen og rigtigheden af de forhold vedrørende sagsøgeren i første instans, som blev forelagt Rådet inden vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, kan udgøre en væsentlig formforskrift for vedtagelsen af disse retsakter, hvis manglende iagttagelse kan medføre, at disse er ulovlige. Retten har ikke godtgjort, at en sådan formforskrift er fastsat i EUF-traktaten eller i en afledt retsakt.

90 Retten har heller ikke godtgjort, hvorledes dette forhold kan føre til en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af Bank Mellats ret til forsvar eller af bankens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, hvilke Bank Mellat har påberåbt sig i sit første anbringende, eller af enhver anden retsregel.

91 Da Retten ikke har godtgjort, at nogen af de annullationsgrunde, som er omhandlet i artikel 263 TEUF, har nogen indflydelse på gyldigheden af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 som følge af den manglende undersøgelse af relevansen og rigtigheden af forholdene vedrørende sagsøgeren i første instans, må det fastslås, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 100 og 101 fastslog, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af en første retsakt, hvorved der fastsættes restriktive foranstaltninger over for enheder, som hævdes at deltage i nuklear spredning, er forpligtet til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation, som en medlemsstat eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik har fremsat for Rådet. Følgelig begik Retten den samme retlige fejl, da den i den appellerede doms præmis 106 fastslog, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke har overholdt sin forpligtelse til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation i forhold til sagsøgeren i første instans, som er blevet fremlagt for det, hvorved nævnte retsakter er blevet behæftet med en ulovlighed.

Om det åbenbart urigtige skøn

– Den appellerede dom

92 I den appellerede doms præmis 112 fastslog Retten, at henset til den manglende begrundelse af den anden, den tredje, den sjette og den syvende grund, som Rådet har gjort gældende over for sagsøgeren i første instans, skulle prøvelsen begrænses til rigtigheden af den første, den fjerde og den femte anførte grund.

93 I den nævnte doms præmis 113 fastslog Retten, at den første grund, hvorefter Bank Mellat er en statsejet bank, bygger på en urigtig faktisk konstatering og derfor ikke kan begrunde de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget over for sagsøgeren i første instans ved afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010.

94 Hvad angår den fjerde grund, der vedrører FEE, som er et af Bank Mellat ejet datterselskab, fastslog Retten i samme doms præmis 117, at den dels bygger på simple påstande, dels ikke udgør en selvstændig grund i forhold til de grunde, der direkte omfatter sagsøgeren i første instans.

95 Hvad angår den femte grund fastslog Retten i den appellerede doms præmis 118, at Rådet ikke har fremlagt nogen dokumentation eller nogen oplysninger, der kan godtgøre, at Bank Mellat har leveret ydelser til AEOI. Hvad angår de til Novin leverede ydelser fastslog Retten i den nævnte doms præmis 128, at der skulle tages hensyn til Bank Mellats påstand om, at banken ikke var informeret om Novins deltagelse i nuklear spredning inden Sikkerhedsrådets vedtagelse af de restriktive foranstaltninger over for Novin.

96 I den appellerede doms præmis 131 bemærkede Retten desuden, at sagsøgeren i første instans havde bevist, at denne havde handlet straks med henblik på at ophøre med leveringen af finansielle ydelser til Novin efter at have fået kendskab til sidstnævntes deltagelse i nuklear spredning. I den nævnte doms præmis 137 fastslog Retten, at hverken de af Bank Mellat leverede ydelser til Novin inden vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sidstnævnte eller fremgangsmåden for ophøret af sagsøgeren i første instans' erhvervsforhold til Novin udgør støtte til nuklear spredning som omhandlet i afgørelse 2010/413 og i forordning nr. 423/2007, nr. 961/2010 og nr. 267/2012.

97 Henset til disse betragtninger fastslog Retten i den appellerede doms præmis 139, at det andet anbringende skulle tiltrædes, idet hverken den første, den fjerde eller den femte grund, som Rådet har gjort gældende i henhold til sagsøgeren i første instans, begrunder vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for denne.

– Parternes argumenter

98 Hvad angår den fjerde grund vedrørende den omstændighed, at FEE, der er et datterselskab, som er ejet 100% af Bank Mellat, er omfattet af Sikkerhedsrådets resolution 1929 (2010), har Retten bemærket, at denne udpegelse af FEE som en enhed, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, bl.a. er begrundet i den omstændighed, at »[o]ver the last seven years, Bank Mellat has facilitated hundreds of millions of dollars in transactions for Iranian nuclear, missile, and defense entities«. Ifølge Rådet var det med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 117 fastslog, at denne grund kun byggede på simple påstande og ikke udgjorde en selvstændig grund i forhold til de øvrige grunde, der direkte omfatter Bank Mellat. Rådet har henvist til den særlige betydning, som er knyttet til Sikkerhedsrådets resolutioner i henhold til kapitel VII i De Forenede Nationers pagt, og til traktaternes bestemmelser.

99 Rådet har desuden gjort gældende, at Retten ikke har taget behørigt hensyn til, at aktiviteterne er hemmelige, hvorfor beviserne hidrører fra fortrolige kilder og ikke kan meddeles i alle tilfælde. Rådet har ligeledes fremhævet princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og institutionerne og princippet om loyalt samarbejde. Rådet har endvidere gjort gældende, at det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at der ikke foreligger nogen absolut ret til fremlæggelse af beviser. Såfremt et sådant princip finder anvendelse på anklager i strafferetlige sager, må det så meget desto mere finde anvendelse på de omhandlede restriktioner, som er forebyggende foranstaltninger.

100 Dette argument gælder ligeledes for de bankydelser, som blev leveret til AEOI.

101 Hvad angår Bank Mellats indrømmelse, hvorefter banken har leveret bankydelser til Novin, der er omfattet af Sikkerhedsrådets resolution 1747(2007), er Rådet af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, idet den satte sin egen bedømmelse i stedet for Rådets, da den fastslog, at den omstændighed, at Bank Mellat tidligere havde leveret bankydelser til Novin, ikke begrundede de anfægtede retsakter, eftersom Bank Mellat gradvist havde begrænset og derefter helt afsluttet sit forhold til Novin efter at have fået kendskab til, at sidstnævnte var blevet udpeget af Sikkerhedsrådet. Ifølge Rådet viser leveringen af bankydelser inden udpegelsen af Novin – dvs. under den periode, hvor det viste sig, at sidstnævnte deltog i udviklingen af spredningsfølsomme iranske aktiviteter – at Bank Mellat i fremtiden kan levere disse ydelser til andre enheder, der udøver de samme aktiviteter. Det var derfor med rette, at Rådet pålagde en indefrysning af aktiver over for Bank Mellat som en forebyggende foranstaltning. Spørgsmålet om, hvorvidt Bank Mellat er bekendt med disse enheders deltagelse i disse aktiviteter, eller hvorvidt bankydelserne bliver anvendt inden for rammerne af de nævnte aktiviteter, er ikke en afgørende faktor i denne henseende.

102 Rådet har tilføjet, at Retten anlagde en for streng fortolkning af begrebet om støtte til spredningsfølsomme iranske nukleare aktiviteter som omhandlet i afgørelse 2010/413, forordning nr. 961/2010 og forordning nr. 267/2012, og at den herved satte sit eget skøn i stedet for Rådets vedrørende de omstændigheder, der begrundede, at der som forebyggende foranstaltning blev pålagt en indefrysning af aktiver, hvorved Retten gik imod sin egen praksis (dom People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 138).

103 Kommissionen har gjort gældende, at Bank Mellats aktiviteter skal ses i et mere globalt perspektiv, og at de ikke kan behandles som individuelle transaktioner uden for deres sammenhæng. Kommissionen har anført, at Sikkerhedsrådet påtænkte at opføre Bank Mellat. Den har i denne henseende fremhævet betydningen af Sikkerhedsrådets resolutioner i henhold til De Forenede Nationers pagt.

104 Kommissionen har ligeledes anført, at de restriktive foranstaltninger udgør en integrerende del af modsvaret til Irans atomprogram, der ikke føres i samarbejde med IAEA. Opførelsen af bankerne på listerne skyldes Irans behov for at anvende bankydelserne til indførsel af uran, teknologi og andre materialer. Ifølge Kommissionen er den omstændighed, at en bank som Bank Mellat udelukkes fra et af de væsentlige finansmarkeder, hvor denne form for transaktioner foretages, rationelt forbundet med det internationale samfunds mål om at forebygge udviklingen og spredningen af atomvåben. Bank Mellats levering af bankydelser til Novin, inden sidstnævnte blev udpeget af Sikkerhedsrådet, udgør et klart holdepunkt for, at Bank Mellat er i stand til at levere denne form for ydelser.

105 Kommissionen er af den opfattelse, at Rådet ikke skal være forpligtet til at bevise, at de specifikt omhandlede ydelser eller transaktioner var »direkte« forbundet med nuklear spredning, således som Retten antyder i den appellerede doms præmis 135 og 137. Den ligevægt, der skal findes mellem beskyttelsen af de på listerne opførte personers grundlæggende rettigheder og behovet for at beskytte EU's åbenlyse interesser på sikkerhedsområdet, kræver, at Rådet råder over et vist skøn med henblik på at fastlægge, om en enhed gennem sin virksomhed med levering af finansielle ydelser hjælper enheder, der er opført på listerne over enheder, som er omfattet af restriktive foranstaltninger, til at være involveret i spredningsfølsomme aktiviteter, selv om de pågældende transaktioner ikke i sig selv er lige så direkte, som Retten synes at ønske. Kommissionen har gjort gældende, at den prøvelse, som retsinstanserne skal foretage, skal begrænses til en undersøgelse af, om Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn eller begået magtmisbrug. Ifølge Kommissionen kan det ikke påstås, at Rådet har misbrugt sin magt ved på listerne at opføre en bank, der er delvist ejet af den iranske stat, og som selv Sikkerhedsrådet har erklæret sig bekymret over.

106 Det Forenede Kongerige har støttet Rådet og Kommissionen i deres analyse vedrørende leveringen af bankydelser til Novin.

107 Bank Mellat har bestridt de argumenter, som Rådet, Kommissionen og Det Forenede Kongerige har fremført.

– Domstolens bemærkninger

108 Rådets argumentation vedrører alene Rettens bedømmelse af, om den femte og den sjette grund er velbegrundede.

109 Hvad angår de forhold, der er blevet anført for at begrunde opførelsen af Bank Mellat på de nævnte lister, og beviset for, at denne opførelse var velbegrundet, bemærkes, at den effektive domstolsprøvelse, som er sikret i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, bl.a. indebærer, at Unionens retsinstanser skal sikre sig, at afgørelsen, hvis rækkevidde er individuel for den berørte person eller enhed, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag. Dette indebærer en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for den nævnte afgørelse, således at domstolsprøvelsen ikke skal begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde samme afgørelse (jf. i denne retning domme Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 119, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 64, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 73, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, præmis 45, Anbouba mod Rådet, C-630/13 P, EU:C:2015:247, præmis 46, og Ipatau mod Rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, præmis 42).

110 Med henblik herpå påhviler det Unionens retsinstanser at foretage den nævnte undersøgelse ved i givet fald at anmode Unionens kompetente myndighed om at fremlægge de med henblik på en sådan undersøgelse relevante oplysninger eller beviser, uanset om de er fortrolige (jf. domme Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 120, og Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 65).

111 Såfremt Unionens kompetente myndighed ikke kan imødekomme Unionens retsinstansers anmodning, tilkommer det sidstnævnte alene at lægge de oplysninger, som er meddelt dem, til grund (jf. domme Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 123, og Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 68).

112 Hvad angår den fjerde grund vedrørende den omstændighed, at FEE, der er et datterselskab, som er 100% ejet af sagsøgeren i første instans, er omfattet af resolution 1929 (2010), fastslog Retten i den appellerede doms præmis 117, at den byggede på simple påstande. Rådet havde nemlig ikke fremlagt nogen oplysning, der kunne gøre det muligt for Retten at prøve rigtigheden af denne grund. I en sådan situation er det umuligt for Unionens retsinstanser – der skal efterprøve, om begrundelsen for opførelse er faktuelt velbegrundet, under hensyntagen til de bemærkninger og formildende omstændigheder, som den berørte person eventuelt har fremført, og til Unionens kompetente myndigheds svar på bemærkningerne – at fastslå, at begrundelsen er velbegrundet, således at denne begrundelse ikke kan danne grundlag for den anfægtede afgørelse om opførelse (jf. i denne retning dom Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 137).

113 For så vidt som Rådet foreholder Retten at have fastslået i den appellerede doms præmis 117, at den fjerde grund ikke udgjorde nogen selvstændig grund i forhold til de øvrige grunde, må det fastslås, at dette klagepunkt på ingen måde er underbygget.

114 Den omstændighed, at indefrysningen af Bank Mellats pengemidler begrundes i indefrysningen af FEE's pengemidler, når den sidstnævnte er blevet opført i FN's resolution som følge af Bank Mellats virksomhed, udgør desuden en cirkelslutning, således at indefrysningen af sagsøgeren i første instans' pengemidler ikke kan begrundes i opførelsen af FEE i denne resolution. Endelig, og i modsætning til det af Rådet anførte, kan den blotte angivelse af Bank Mellat i den nævnte resolution, hvorefter

sidstnævnte »has facilitated hundreds of millions of dollars in transactions for Iranian nuclear, missile, and defense entities«, i overensstemmelse med denne doms præmis 109 og 112 ikke udgøre en tilstrækkelig begrundelse for EU's udpegelse af banken.

115 Rådet har i sin appel gjort gældende, at beviserne for den støtte, som Bank Mellat har ydet til Irans nukleare aktiviteter, hidrører fra hemmelige kilder, hvis offentliggørelse vil gøre det muligt at identificere de personer, der har fremlagt dem, hvilket navnlig vil bringe disse personers liv og sikkerhed i fare. Desuden kan beviserne være blevet fremlagt af tredjelande, der modsætter sig en offentliggørelse heraf. I et sådant tilfælde skal fortroligheden iagttages, da det internationale samarbejde ellers bringes i fare.

116 Hvad angår bevisernes fortrolighed bemærkes, at dette argument er blevet anført for første gang i forbindelse med appellen. I overensstemmelse med fast retspraksis ville anerkendelsen af en adgang for en part til først for Domstolen at fremføre et anbringende og argumenter, som parten ikke har fremført for Retten, imidlertid være ensbetydende med at give den pågældende ret til at forelægge Domstolen – der har en begrænset kompetence i appelsager – en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, som er blevet behandlet i første instans (dom Sverige m.fl. mod API og Kommissionen, C-514/07 P, C-528/07 P og C-532/07 P, EU:C:2010:541, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis).

117 Følgelig kan argumentet vedrørende bevisernes fortrolighed ikke antages til realitetsbehandling.

118 Henset til disse betragtninger begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 117 fastslog, at den fjerde grund ikke kan begrunde vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat.

119 Hvad angår den femte grund, for så vidt som den vedrører de til AEOI leverede finansielle ydelser, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 118, at Rådet ikke har fremlagt nogen dokumentation eller nogen oplysninger, der kan godtgøre, at sådanne ydelser er blevet leveret. I denne henseende har Rådet imidlertid i sin appel ligeledes påberåbt sig aktiviteternes hemmelige karakter, der forhindrer meddelelsen af beviser hidrørende fra fortrolige kilder, principperne om gensidig tillid og loyalt samarbejde mellem medlemsstaterne og institutionerne og den omstændighed, at der ikke findes nogen absolut ret til at få fremlagt beviser.

120 Da dette argument er blevet anført for første gang under appelsagen, skal det i overensstemmelse med den retspraksis, som nævnes i denne doms præmis 116, fastslås, at argumentet ikke kan antages til realitetsbehandling.

121 Retten begik derfor ikke nogen retlig fejl med hensyn til bevisbyrde og -forvaltning, da den i den appellerede doms præmis 118 fastslog, at påstandene vedrørende AEOI ikke begrundede vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i første instans.

122 Hvad angår den femte grund – for så vidt som den vedrører de til Novin leverede finansielle ydelser – foretog Retten flere faktiske konstateringer og bedømmelser, som det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve. I den appellerede doms præmis 126 fastslog Retten således, at ydelserne til Novin var blevet leveret på iransk område. I præmis 128 bemærkede Retten, at der skulle tages hensyn til Bank Mellats påstand om, at den ikke havde kendskab til Novins deltagelse i nuklear spredning inden Sikkerhedsrådets vedtagelse af restriktive foranstaltninger over for Novin, for så vidt som Rådet ikke havde fremlagt præcis og konkret dokumentation eller præcise og konkrete oplysninger i denne henseende. I præmis 129 redegjorde Retten for, hvorledes Bank Mellat havde lukket Novins konti efter vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for denne. Efter at have behandlet den

gældende lovgivning fastslog Retten i den appellerede doms præmis 134 og 135, at de sidste finansielle transaktioner, som Bank Mellat foretog for Novin, var tilladte, og at Rådet og Kommissionen end ikke havde hævdet, at de pågældende betalinger var knyttet til nuklear spredning.

123 Henset til de ovenstående forhold fastlog Retten i den appellerede doms præmis 137, at hverken de af Bank Mellat leverede ydelser til Novin inden vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sidstnævnte eller fremgangsmåden for ophøret af sagsøgeren i første instans' erhvervsforhold til Novin udgør støtte til nuklear spredning som omhandlet i afgørelse 2010/413 og i forordning nr. 423/2007, nr. 961/2010 og nr. 267/2012.

124 Rådet, Kommissionen og Det Forenede Kongerige har bestridt denne konklusion med den begrundelse, at det ikke havde nogen betydning, om Bank Mellat havde kendskab til Novins deltagelse i nukleare aktiviteter, uden dog at bestride de af Retten foretagne faktiske konstateringer og bedømmelser. Kommissionen har bl.a. gjort gældende, at opførelsen af banker, der leverer finansielle ydelser knyttet til den internationale handel, på listerne over de enheder, som er omfattet af restriktive foranstaltninger, er knyttet til det internationale samfunds mål om at forebygge udviklingen og spredningen af atomvåben.

125 Formålet med de anfægtede retsakter er imidlertid vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat med den begrundelse, at denne gennem sin adfærd yder støtte til Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter. Henset til den omstændighed, at Rådet til trods for, at Bank Mellat havde bestridt rigtigheden af den femte grund, ikke fremlagde nogen præcis dokumentation eller nogen præcise oplysninger, der ville gøre det mulig at godtgøre, at de ydelser, som Bank Mellat leverede til Novin, udgjorde en sådan støtte, var det således uden at begå nogen retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 138 fastslog, at de i den nævnte doms præmis 137 omhandlede forhold ikke begrunder vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for Bank Mellat.

126 Det følger heraf, at Rådets argumentation vedrørende Rettens bedømmelse af rigtigheden af den fjerde og den femte grund skal forkastes.

Om de konklusioner, der skal drages af behandlingen af appellen

127 Det fremgår af behandlingen af appellen, at Retten begik en retlig fejl, som behæftede dens ræsonnement med en fejl, da den i den appellerede doms præmis 106 fastslog, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke overholdt sin forpligtelse til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation i forhold til Bank Mellat, som er blevet fremlagt for det. Det skal imidlertid undersøges, om den nævnte doms konklusion kan opretholdes på grundlag af de grunde, der er angivet i den omhandlede dom, og som ikke er behæftet med retlige fejl.

128 Det fremgår af den appellerede dom, at Retten annullerede de anfægtede retsakter på grundlag af en kombination af flere grunde.

129 Selv om Retten i den appellerede doms præmis 106 således med urette fastslog, at den mangel, som Rådets afgørelse var behæftet med, begrundede en annullation af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 for så vidt angår Bank Mellat, annullerede Retten i den appellerede doms præmis 105 og 107 imidlertid de samme retsakter på grundlag af andre mangler, uden at Domstolen har konstateret en retlig fejl i denne henseende. Det følger heraf, at den mangel, der er blevet konstateret i den appellerede doms præmis 106, ikke berører den nævnte doms konklusion.

130 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at appellen skal forkastes.

**Sagens omkostninger**

131 I medfør af procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen, såfremt appellen ikke tages til følge, afgørelse om sagsomkostningerne.

132 Samme reglements artikel 138, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter i stk. 1, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

133 Da Bank Mellat har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges Rådet at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, som Bank Mellat har afholdt for begge retsinstanser.

134 Procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

135 Det Forenede Kongerige og Kommissionen bærer deres egne omkostninger i begge instanser.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

**1) Appellen forkastes.**

**2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Bank Mellat har afholdt for begge retsinstanser.**

**3) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger i begge instanser.**

Underskrifter